

her i dette Thing nyder megen Tillid, saa vil man vide, at der er paaregnet som et aldeles nødvendigt Supplement til disse Forter 2 eller 4 Kanonbaade, som bindes til dette Forsvar, og som for at kunne være tilstede, da Fortet ellers ikke kan udrette tilstrækkeligt, ikke bør anvendes andetsteds. Det er altsaa ogsaa et Plus, der nødvendig maa komme til, og de Herrer kunne nok begribe, at disse 2 Kanoner, som staa der, ere ikke Mirakellkanoner, der kunne gjøre Tjeneste lige saa godt som 13—15 Kanoner, der maa komme nogle andre til. Det er Altsammen Noget, der maa tages i Betragtning, og man vil da komme til at se, at den Sum, der vil behøves for at anskaffe disse 5 Forter, foruden det Beløb, som det ærede Udvalg beregner dertil, vil være endnu en 8—9 Millioner Rigsdaler, det vil sige, det vil være omtrent det samme Beløb som det foreslaaede og extraordinære Beløb til Flaadens Udviikling. Det gaar jo imidlertid ikke an at give med den ene Haand og tage med den anden, og jeg veed ogsaa godt, at det selvfølgelig ikke er de ærede Herrer's Mening at ville det; men jeg gjør kun opmærksom paa, at da det ikke kan være deres Mening, saa komme vi nødvendig til at maatte forsøge den Sum af 30 Millioner Kroner med et Beløb, jeg vil ikke gaa saa høit op, som jeg her har beregnet, nemlig 16—18 Millioner, jeg vil kun regne det til 12 Millioner. Men, mine Herrer, vi komme altsaa meget let til at se, at det i Virkeligheden ikke kan nytte Noget, naar man vil have et Forsvar for Flaadestationen i Kjøbenhavn efter det System, som de Herrer ønske antaget, da at gjøre Regning paa et enkelt af disse flydende Forter, naar det af dem selv og dem, der have opfundet Systemet, erkjendes, at dersom man skal have saadanne Forter, maa der være 5 Stykker, og saa maa det tillige være Forter, der ere forsynede med det Nødvendige. Men der er dog et Spørgsmaal, som jeg ikke kan andet end optaste til de ærede Herrer's Overveielse, og det er det: Ere de Herrer nu virkelig sikre paa, at disse flydende Forter ere fuldt betryggende. Jeg skal med den største Glæde stemme for Bevillingen til flydende Forter, dersom Forslag herom bæres frem af den høitærede Regjering, thi saa er der Noget, der virkelig siger: jeg vil paatage mig Ansvaret. Jeg skal ogsaa med den største Fornøielse stemme for Bevillingen til at man kan gjøre Forsøg med, om det er praktisk at have disse Forter; men saalænge der ikke er nogen ansvarlig Mand, som vil træde frem og bære dette Ansvar ligeoverfor Thinget og ligeoverfor Landet, saa kan jeg ikke sige Andet, end at jeg for min Person maa tvivle om, at disse Forter virkelig ere saa overordentlige hensigtsmæssige. Jeg kan ikke sige Andet dertil, end at der er mange Grunde, som gjøre, at jeg maa tvivle derom, ligesom jeg ogsaa tror, at der er mange Grunde, som gjøre, at det ærede Udvalg maasse selv tvivle derom, idetmindste synes det at skinne igjennem: Jeg kan

imidlertid her ikke Andet end indstøde en lille Bemærkning; — den ærede Ordfører vil undskylde, at jeg gjør den, fordi det er ham selv, der har givet Foranledningen dertil. Jeg holder ikke af i Diskussionen at indbringe saadanne Spørgsmaal, som om ærede Medlemmer have den nødvendige Sagkundskab eller ikke; men jeg kan dog ikke andet end minde om, at den ærede Ordfører idetmindste 3 Gange igaar meget stærkt har udhævet, at han og Udvalgets Flertal saavnede den nødvendige Sagkundskab til at bedømme alle disse Ting. Jeg skal selvfølgelig ikke indlade mig nærmere paa en Bedømmelse deraf; men naar det ærede Medlem har fremdraget dette, saa kan jeg ikke sige andet end, at jeg tror, at det ærede Medlem virkelig er lidt for beskedent. Jeg vilde ønske, at der enten var mindre Sagkundskab, eller at der var meget mere, thi saa var man langt mere sikker paa at kunne komme overens. Naar der slet ingen Sagkundskab var, har jeg aldrig fundet nogen som helst Vanstuelighed ved at forhandle med Nogensomhelst; thi der er Noget, som den danske Nation besidder i en overordentlig stor Grad, og det er den sunde Sands, og denne har altid været et saa fortræffeligt Rebningsanker, at man virkelig fuldstændig har kunnet stole derpaa. Altsaa ligesaadan gaar det, naar der er saa megen Sagkundskab, at man kan overvære alle de betæffende Forhold; men nu siger det ærede Udvalgs Ordfører, at en saadan netop ikke er tilstede. Jeg kan ikke sige andet dertil, end at jeg har et Indtryk af, at der er en vis Sagkundskab tilstede hos det ærede Udvalg's meget ærede Ordfører, som er meget nyttig; men jeg tror, at den ogsaa forleder ham til enkelte Ting, som viske mindre gavnlig navnlig paa de militære Sager. Det er meget ofte Tilfældet, at det netop viser sig paa den Maade, at naar man har en vis Sagkundskab, uden at have den aldeles fuldstændig, saa er man saa tilbøielig til at slaa en Streng over alt Sammelt. Naar man har opdaget, at en Ting har en eneste lille Feil, overser man saa overordentlig let, at det, hvorpaa det kommer an, er at veie Feilene og de gode Sider mod hinanden; man ser saa stærkt paa denne Feil, at man fordømmer det Gamle og kaster det fuldstændig overbord. Jeg tror nu, at dette ikke sker saa sjelden, og det er vistnok ikke heldigt. Der er imidlertid en anden Tilbøielighed, som ogsaa kommer frem netop paa Grund af denne Sagkundskab, som det ærede Medlem virkelig har, men som han er saa beskedent at sige, at han ikke har, og det er, at den bevirker, hvad jeg vil kalde, et vist Sværmeri for alt, hvad der er mystisk. Jo mere en Ting er dunkel, jo mindre man kjender til den, desto mere tror man paa den, og det er overordentlig farligt. Jeg tror, at det er Noget, som man virkelig finder meget stærkt affpeilet i det ærede Udvalgs Flertalsbetænkning over Forsvarsvesenet; jeg veed forøvrigt meget godt, at dette Sværmeri er altid